

LA DONA INVISIBLE

Mònica Richart

Edicions del Bullent

Aquesta obra va guanyar el
Premi Soler i Estruch de Castelló
en el 65é Certamen Literari *Castellum Ripae*
Any 2021

Formaven el jurat Aïda Estrada, Mati Peris, Antoni Benavent,
Modest Barrera i Núria Sendra

Premi patrocinat per

1a edició: gener de 2022

Coberta d'Elga Fernández
© 2022 Mònica Richart

© 2020 Edicions del Bullent, SL
De la Taronja, 16 - 46210 Picanya ☎ 961 590 883
info@bullent.net • www.bullent.net

Disseny de la col·lecció: Miquel Mollà
Assessorament lingüístic: Àlvar Vanyó, Maria Guasp
Impressió: Gràfiques Vimar

ISBN: 978-84-9904-253-4
Dipòsit legal: V-108-2022

*A Andreu Pascual i Serra,
lector, poeta, filòleg i pastisset*

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, comprenent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor resten rigorosament prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

CAPÍTOL 1

Les dones de la neteja sabem fer-nos invisibles. Ningú no es fixa mai en la figura embotida en un uniforme blau cel que passa la mopa o torca la pols. En les cases, encara, perquè l'amo o la mestressa et diu hui fes açò o hui no faces això altre. En els llocs públics, com les oficines, la nostra invisibilitat és més evident. Ho sé perquè jo treballava en una conselleria i ningú no em va fer cas fins que em vaig trobar un cadàver.

Veure un cadàver sempre fa cosa, encara que no siga el primer. Segurament, per això mateix, el fet que me'l trobara jo va ser la solució més humana possible. Al cap i a la fi, m'havia avesat als cossos tapats amb plàstics a Prelipca. Era una de les raons que havia fet servir el meu marit per a convèncer-me d'emigrar. I després es va morir ell també. Per borratxo. Me'l vaig trobar al sofà, mort. Però això és una altra història. Ara parlàvem del cadàver de la conselleria. Sort que me'l vaig trobar jo, deia. Si se l'haguera trobat la

directora general, tan divina ella, li haurien hagut de donar la baixa per impressió o ves a saber.

Fou un dijous al migdia. Ja havia acabat els despatxos i només em quedaven els lavabos de la primera planta abans de parar a dinar. Els lavabos de la conselleria on treballo són compartits per homes i dones: un desficiat, si en voleu la meua opinió. També fan la funció d'acollir el microones, la nevera i una prestatgeria on el personal funcionari deixa les tasses, les culleres, els tàpers, els termos i algun invent més modern que no acabe de reconèixer. Sí, és relativament fastigosa la idea de guardar els recipients per a menjar i beure al lavabo. Sovint se'n queixen, pobres ànimes funcionàries maltractades, malgrat que la direcció assegura que no hi ha cap altre espai disponible. Si em preguntaren a mi, els en podria dir un parell. Evidentment, però, ningú no preguntaria mai a la dona de la neteja.

El que deia: aquell dijous vaig començar per les piques i el banc i, en haver-ho deixat tot ben net, em vaig disposar a fer els lavabos. Abans vaig buidar la paperera de davall de les piques, que llua els seus residus habituals: tovalloles de paper i bastonets de pa a mitjan rosegar. Quin desperdici de menjar. Quant als lavabos, sempre començava pel de minusvàlids, que era el més gran. Bé, ara ja no es deia «minusvàlids».

S'havia dit «discapacitats» una temporada, i ara es deia «persones amb diversitat funcional». Vaig tocar a la porta i no va respondre ningú. No se sentia cap soroll: devia estar buit. Així i tot, em va semblar veure alguna cosa per l'espai que quedava entre la porta i el terra, que era (sempre m'ho havia semblat) excepcionalment gran. Vaig obrir la porta amb cura, per evitar envair la intimitat d'un hipotètic ocupant silenciós, i aleshores em vaig trobar el cadàver.

Era una administrativa, una funcionària de cinquanta anys llargs que es passava el matí mirant vídeos, menjant productes industrials i escodrinyant xarxes socials, coneguda arreu per no ser especialment productiva. L'ama i senyora del Candy Crush. Estava gitada a terra, espatarrada i amb els braços estirats. No hi havia sang, però vaig saber de seguida que estava morta, perquè quan u ha vist la mort la sap reconèixer. A més, dubtava que la seua gossara arribara al punt de fer-se una becadeta al terra del lavabo. No li vaig prendre el pols, per allò de les empremtes que havia vist en la tele. M'ho vaig pensar un poc però al final, sense fer soroll, vaig deixar la porta tancada, amb el cartell de «Terra mullat: no passeu», i vaig anar a buscar la directora general.

Maria Laura Castellar era la directora general de Benestar Animal i sempre s'ajupia per a parlar-me tot